

Jmenuji se Iva. Vyrůstala jsem ve věřící rodině a měla vše, po čem mnozí touží - milující rodiče a skvělé rodinné zázemí, křesťanský sbor, ve kterém jsem vyrostla, zajímavou práci. Ale ve svých 29 letech jsem byla ještě svobodná. Všichni moji vrstevníci ze školy i ze sboru (a to i ti mnohem mladší) měli své partnery, někteří dokonce i děti a já byla stále ještě sama. A nic ani nenasvědčovalo tomu, že se to v dohledné době změní.

Dokud jsem chodila mezi mladé křesťany a byl svobodný i můj mladší bratr, samota na mne tolik nedoléhala. Mládežnický věk byl ale najednou pryč, já začala chodit do zaměstnání a pak se oženil i můj bratr. A najednou jsem si naplno uvědomila svůj věk i to, že bych už měla mít vlastní rodinu. Jednu známost jsem měla již za sebou. Když mi bylo 17 let, začala jsem chodit s jedním klukem z našeho sboru. Byli jsme oba věřící, znali se od dětství a nějaká Boží vůle ohledně vztahu nás vůbec netrápila – vždyť bylo přece vše „v pořádku“. V tomto věku člověk často podřizuje Boží vůli svým přáním, místo aby podřizoval svá přání Boží vůli. Vůbec mě nenapadlo, že poznat Boží vůli v oblasti navazování známosti je nejtěžší právě proto, že touha po vztahu je často silnější.

Nevstupovala jsem do naší známosti zrovna s myšlenkou na manželství. Jeden druhému jsme se líbili. Mé představy o chození byly sice romantické, ale rozhodně nesměřovaly k manželství, alespoň zpočátku ne. Po dvou letech známosti jsme sice o manželství začali uvažovat, ale naše představy byly dost nereálné. Oba jsme ještě studovali, nebylo kde bydlet, o tom co manželství obnáší jsem měla představu jen mlhavou, zkrátka, nebyli jsme k takovému kroku dost zralí. To vím dnes. Tehdy jsem takhle vůbec neuvažovala. A náš vztah nakonec podle toho dopadl. Nevydržel první vážnou zkoušku. Rozpadl se po třech letech proto, že mě můj kluk nedokázal podržet v situaci, kdy jsem jeho pomoc potřebovala. Zcela nečekaně jsem totiž začala mít problémy s viděním a po vyšetření očním lékařem se zjistilo, že na jednom oku mám odchlípenou sítnici a je třeba oko operovat. Díky Bohu operace dopadla dobře, ale přinesla do mého života určitá omezení. Najednou jsem nesměla (a dodnes nesmím) zvedat nic těžkého a lékaři mi navíc oznámili, že pokud budu mít děti, mohu je porodit pouze císařským řezem. Tím je ovšem daný i počet dětí, které mohu mít. Můj život se změnil ze dne na den a já se učila s tímto omezením žít. A právě v této situaci se můj kluk zachoval naprosto nepředvídatelně. Rozešel se se mnou, protože on ani jeho rodina nebyli schopni unést, že by mě musel v určitých věcech pomáhat. Tato zkušenost mne ve vztahu k mužům tak zablokovala, že jsem nebyla ochotná připustit, že by si mě někdo chtěl s mým zdravotním omezením vzít. Nedokázala jsem se také vyrovnat s tím, že mne opustil věřící kluk v situaci, kdy se druhý neopouští. Dnes jsem Bohu za náš rozchod vděčná. Muselo to být, protože Bůh pro mě měl připraveno něco nesrovnatelně lepšího. A musela jsem si počkat 10 let.

Od našeho rozchodu už uplynulo několik let a mé okolí nedokázalo pochopit, proč zrovna já pořád nikoho nemám. O svém zklamání a problému, který pro mě byl nepřekonatelný, jsem s nikým kromě rodiny a několika přátel nemluvila. Setkala jsem se s různými názory: že jsem asi nějaká „divná“, že si moc vybírám, ale i s tím, že přece mohu nějakého nevěřícího kluka přivést k Bohu, když s ním budu chodit. Tahle možnost ale pro mne jako pro křesťanku naprosto nepřipadala v úvahu, a to i přes negativní zkušenost ze známosti s křesťanem. Výchova v rodině i ve sboru, a slova našeho kazatele na jednom setkání mládeže, že o známost s nevěřícím nesmíme „zavádět ani myšlenkou“ mne držely zpátky. Věděla jsem totiž o několika „smíšených“ manželstvích, která prožívala vážné krize a skončila odchodem nejen nevěřícího, ale i věřícího partnera ze sboru a z Boží blízkosti vůbec.

S mým nástupem do zaměstnání se objevili i nevěřící kluci, kteří chtěli navázat známost. Ale jak jsem řekla, tato možnost pro mne neexistovala. Zájem o vztah mělo i několik věřících kluků, kteří věděli o mém zdravotním omezení, ale já byla přesvědčená, že jim dříve či později vadit začne, bála jsem se dalšího zklamání a tak byly mé odpovědi „ne“. Dnes už vím, že mne Bůh chránil před navázáním vztahu s nepravým mužem. Ale tehdy jsem se začala pomalu smířovat s tím, že mám asi zůstat sama. A moje modlitby za partnera začaly být stále nepravděpodobnější.

A pak do mého zdánlivého klidu vstoupila jedna sestra ze sboru - žena, která měla od Boha dar moudrosti a za sebou život prožitý pod jeho vedením. Kdysi mě vyučovala v dorostu, znala mě a já jsem za její praktické vedení dodnes vděčná. Po jednom shromáždění mě zastavila a mimo jiné mi řekla: „Víš, přeji ti, abys od Boha dostala vše, co potřebuješ a co tvůj život naplní.“ Okamžitě jsem věděla, čeho se svým taktním způsobem dotýká. Někoho jiného bych rázně odbyla, ale jí jsem

dokázala jen říci: „Asi nemám mít všechno.“ A ona s úsměvem dodala: „Ale to už tak člověk pozná, jestli má v sobě touhu a potřebu se o někoho starat.“ Je pravda, že jsem byla vždycky tou, která se na všech akcích mládeže o někoho starala. A nikdy jsem si neuměla svůj život představit jinak než s manželem a dětmi. A teď jsem si často říkala, k čemu mě vlastně bude, že se umím postarat o domácnost i o jiné věci, když stejně zůstanu sama. Tato milá sestra snad ani netušila, jak otrásla mým pracně nabytým klidem. Mé modlitby za partnera ale začaly být zase věrné. Vzpomínám si, že když na mne doléhala samota a myslela jsem si, že se snad ani nedočkám, připomínala jsem si slova jedné úvahy k biblickému textu, kterou jsem kdesi četla: „Chceš-li poznat Boží vůli, pak se modli. Čekání není ztrátou času, zvláště, je-li vyplněno modlitbami.“ Tato slova jsem si musela opakovat hodně často.

Protože jsem nikdy nepatřila mezi ženy, které dokázaly dát mužům najevo svůj zájem, a ani jsem nikdy pořádně neuměla zájem toho druhého včas rozpoznat, moje modlitba zněla takto:

„Pane, ty mě znáš, víš o mém strachu ze zklamání i o mém zdravotním omezení. Víš také o mé neschopnosti dát cokoli tomu druhému najevo i poznat jeho zájem. Jestli ale máš pro mě někoho připraveného, prosím, abych si s ním rozuměla nejen ve věcech duchovních, ale i ve věcech běžného života. A protože jsem člověk, který v téhle věci potřebuje naprostou jistotu, prosím, abych ho poznala tak, že se spolu budeme moci modlit. A prosím Tě, až se s ním poprvé setkám, aby návrh ke společné modlitbě přišel od něho.“

Pro mě byl společný modlitební život již v době známosti velmi důležitý, protože se jako člověk spíš uzavřený nedokážu svobodně modlit s každým. Také jsem byla přesvědčená, že by si ti dva měli rozumět v duchovním i praktickém životě, protože jenom tak může být vztah naplněný.

Od mého rozhovoru s onou sestrou již uplynul nějaký čas, až přišla neděle, ve které mělo být ve shromáždění kázání na téma „Život v manželství“. Byla jsem ráda, že jsem měla právě tuto neděli s dětmi vyučování v nedělní škole a mohla se tomuto tématu vyhnout. Už jsem odcházela ze shromáždění, když v tom mě zastavila na schodech zase sestra, o které jsem se již zmínila, se svým typickým úsměvem: „Dnes jsem na tebe, Ivo, musela hodně myslet. Při dnešním shromáždění mi Bůh položil na srdce to, že se již někoho brzy dočkáš.“ Víc ani říkat nemusela. Uvrhla mě do naprostého zmatku. Tato sestra byla vždy velice opatrná na to, co říká, zvláště ve věcech víry a Boží vůle. A něco takového by nikdy nevyslovila, pokud by neměla jistotu Božího vedení.

Je zvláštní, že pokud se za něco dlouho modlíme a Bůh naše modlitby vyslyší, prožíváme někdy doslova šok, že se to opravdu děje. Totéž jsem prožívala i já. Musím přiznat, že jsem od té doby poněkud s obavami hleděla na každého muže, který náš sbor navštívil. Hlavou mi vířily otázky: Jak ho poznám? Jaký bude? Bude se mi líbit? Nebude to vztah, ve kterém si budeme rozumět jenom v duchovních věcech? Ano, i taková manželství jsem znala.

Ale všechno bylo jinak. Žádný nový muž do našeho sboru nepřišel. Prostě tam už několik let byl. Jmenoval se Jan a přišel pracovat ze sboru v jiném městě k nám, protože se zde otevřela služba, do které ho Bůh povolal. Jeho a můj způsob života byl tak odlišný! Moje zaměstnání mělo pevně stanovenou pracovní dobu, jeho služba vyžadovala permanentní nasazení a byla časově velmi náročná. Znali jsme se, věděli jsme o sobě, doslova jsme kolem sebe chodili, ale ani jednoho z nás nenapadlo, že bychom si mohli rozumět. Já jsem se Janovi spíš vyhýbala, protože jak už to bývá, kde jsou dva svobodní lidé odpovídajícího věku, dříve či později někoho napadne, že by se k sobě hodili. Několikrát jsme se spolu sice setkali, ale jednalo se vesměs o schůzky pracovní.

Po jedné takové schůzce se Jan zdržel, začali jsme mluvit o všem možném (tedy on mluvil, já většinou jen přikyvovala) a pak mě pozval na oběd. Zaskočil mě tak, že jsem neodmítla. Teprve když odešel, začala jsem toho litovat a doufala, že na smluvený oběd zapomene. Nezapomněl. Nakonec jsme strávili velice příjemné odpoledne. Než jsme odešli na večerní shromáždění, Jan se mě zeptal, proč jsem stále sama. Řekla jsem mu o svém zklamání z první známosti i o svém zdravotním omezení. Byl to první člověk, se kterým jsem mohla mluvit bez rozpaků. Můj zdravotní problém s velkým „P“ vzal jako něco naprosto normálního. Bylo mi s ním dobře, jeho přítomnost uklidňovala. Mluvili jsme i o jeho zklamání a já se v duchu modlila: „Pane, já nevím, jestli tohle má být ten, koho jsi pro mne připravil, ale pokud ano, prosím, aby navrhl společnou modlitbu.“ Jinak jsem byla rozhodnutá, že se s ním už nechci vidět. A pak to přišlo. Zeptal se: „Myslíš, Ivo, že bychom se spolu mohli pomodlit?“ Vydechla jsem, že ano. A skutečně jsem se mohla modlit bez

překážek s někým, koho jsem téměř neznala. Vložili jsme společně Bohu do rukou i to, jestli si přeje náš vztah. Pak jsme si domluvili další schůzku, pak další ... Pokaždé jsme se modlili za poznání Boží vůle v našem vztahu společně. Chtěli jsme mít jistotu a byli ochotni náš vztah ukončit, pokud by si ho Bůh nepřál. Asi za měsíc jsme však s jistotou věděli, že Bůh si náš vztah přeje a prožívali jsme po celou dobu naší známosti v této věci úžasný pokoj. Zvláštní bylo, že když jsme spolu začali chodit, zastavovali nás lidé ze sboru s tím, že mají z našeho vztahu radost. I to bylo pro nás potvrzením, že si Bůh tento vztah přeje. Vzájemná sympatie se postupně začala měnit v lásku. Ráda na tuto dobu vzpomínám. Společně jsme četli Bibli, modlili se a poznávali své názory na život. Rozuměli jsme si i v duchovních věcech. Jan je o několik let starší, takže pro mě byl i duchovní oporou. Protože jsme oba vyrostli od dětství u Božího slova, nemuseli jsme ve vztahu řešit problémy sexu před manželstvím, protože ho Boží slovo zapovídá. To pro nás bylo směrodatné a ani nás nenapadlo tento Boží zákaz porušit. O to větší svobodu a radost jsme mohli v době naší známosti prožívat. Samozřejmě, že to mezi námi jiskřilo. Ale kdysi jsem dostala tuto rodičovskou radu: „Chovej se vždycky tak, aby ses mohla tomu druhému beze studu podívat do očí, i kdybyste se rozešli. A nezapomeň, že je to žena, která říká „ne“. Jen na ní záleží, zda vztah nepřekročí hranici, která by vedla k pokušení.“ Pokud mne tedy Jan navštívil, bylo to vždy v době, kdy byli doma i moji rodiče. Dávali jsme si také pozor, abychom nikde nezůstali úplně sami. Nechtěli jsme být pro naše nevěřící okolí zdrojem nějakých pomluv a také jsme se nechtěli dostat do situace, která pro nás mohla být pokušením.

Jednou jsme s Janem mluvili o počátcích naší známosti. Tehdy jsem se dozvěděla, že původně mě chtěl pozvat na oběd proto, aby mi řekl, že kvůli náročnosti své služby nemůže navazovat žádný vztah. Jeden bratr ze sboru, který nás měl oba rád, totiž za Janem jednou přišel a řekl mu, že mám o něj zájem. Totéž řekl mě o Janovi. Dokonce po mě chtěl, abych za ním šla a dala mu najevo své sympatie. Řekla jsem mu tehdy velice důrazně, že to nikdy neudělám, protože neznám Boží vůli. Myslel to určitě dobře, ale kdybych ho tehdy poslechla, všechno bych pokazila, protože Janovi byl právě tento způsob navazování známosti vždy odporný. Ten bratr to jistě myslel dobře, ale Boží vůli nelze obejít ani jí napomáhat nebo uspišit. Vzpomínám si, že když jsem ten večer otevřela Bibli, jako blesk mi udeřil do očí 4. verš z 8. kapitoly Písně Šalomounovy:

„Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, nebuďte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama.“

Byl to pro mě jasný Boží pokyn, že nemám nic uspěchat. Naše setkání však nakonec dopadlo úplně jinak. Po několika měsících známosti jsme se vzali.

Jsmo spolu již několik let. Bůh nám dal slovy Bible „míru natřesenou“ nejen v našem manželství, které je díky němu velice šťastné, ale také nám požehnal dvěma zdravými dětmi, ze kterých se radujeme. Dodnes Bohu děkujeme, že nás stvořil jednoho pro druhého a ochránil nás před nepravými vztahy, i když někdy bolestně. Čekání, ač dlouhé, se nám oběma velice vyplatilo a Bůh naše modlitby a touhy vyslyšel nad očekávání. Jsme v mnohém rozdílní a přece se doplňujeme. Můj muž se ke mně chová (a vždy choval) v soukromí i před ostatními s úctou a láskou. Jsem šťastná, že mě miluje a já smím milovat jeho. Protože jsme na sebe čekali tak dlouho, prožíváme naplno radost z toho, že jsme spolu. Samozřejmě, že řešíme běžné problémy a máme starosti jako lidé kolem nás. Naše manželství je však naprosto bez hádek. Ani jeden z nás není typ, kterému je dobře v napětí a tak jsme se na začátku naší známosti dohodli, že si vždy řekneme vše raději hned a funguje to. Sestra, o které jsem se několikrát zmínila, řekla jednou mému manželovi: „Když manželství připraví Bůh, můžeme prožít kus nebe na zemi.“ My to smíme z Boží milosti opravdu prožívat. A přitom kdysi před léty stačilo tak málo, a mohla jsem prožívat peklo na zemi s člověkem, který pro mne nebyl. Má první nepodařená známost mi byla snad k užítku alespoň v něčem. Ve svých 17-ti letech jsem pořádně nevěděla, co od vztahu a muže vlastně chci. Po rozpadu této známosti jsem naprosto přesně věděla, co nechci. Ovšem za jakou cenu!

Zatím jsou naše dcery ještě malé, ale už teď se s Janem začínáme modlit, aby opravdu našly „ty pravé“. Jeden zkušený psycholog, křesťan, dokonce tvrdí, že s dítětem se má mluvit o partnerství a o manželství do jeho 5-ti let, pak už rodiče v tomto ohledu „nebere“. Se starší dcerkou jsme už mluvili. A až přijde vhodná doba, chtěla bych jim oběma říci několik věcí, které považuji za

zásadní:

O nevěřícím partnerovi vůbec neuvažujte. Mnozí z lásky k partnerovi opustili víru v Boha a oni i jejich děti dnes žijí jako lidé nevěřící a mnohdy nešťastní.

Počkejte se známostí do věku, ve kterém budete zralé pro manželství, až budete schopné vytvořit domov pro manžela i pro děti. Nebudete muset alespoň prožít bolestné zklamání ze vztahu, který nemá budoucnost a navíc ho komplikují starosti o to, co bude dál. Sama jsem poznala, jakou nejistotu přináší do předčasně navázaného vztahu a do plánovaného manželství nedokončená škola, starosti o to, kde a za co bydlet a jak vše vyřešit, pokud by přišlo dítě. Byly to problémy, se kterými jsem si v tomto věku nevěděla rady a vlastně o nich neměla ani pořádnou představu. Ať se nám to líbí nebo ne, člověk musí nejprve stát na vlastních nohách, aby mohl uvažovat o založení rodiny a naplno se radovat z toho, co partnerství a manželství přináší. (Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Kazatel 3, 1)

Modlete se se svým partnerem už v době známosti. Poznáte lépe jeden druhého a naučíte se společně poznávat i Boží vůli. (V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu. Koloským 4, 2)

Pamatujte si, že ve vztahu je muž tím, kdo dává návrhy a žena tou, která říká „ne“ nebo „ano“, a muž se k ní podle toho chová. Pokud však muž ženu nerespektuje a řídí se pouze svými touhami, pak je jejich vztah v ohrožení. Takový muž se bude chovat vždy sobecky a bude vše podřizovat svým přáním, což je snad nejhorší možný vklad do budoucího manželství. Ano, Bůh dal právě nám ženám rozhodující slovo a odpovědnost při dodržování hranic předmanželského života a také určitou intuici, která nám včas signalizuje, když se blížíme k hranici pokušení. A pokud se opravdu budete chovat tak, abyste se mohly svému partnerovi kdykoliv podívat do očí, bude si vás vážit, milovat vás a mít k vám úctu. (Ušlechtilá žena se drží cti. Přísloví 11, 16a)

Nedávno mi má starší dcerka řekla: „Mami, až budu velká, tak se vdám za hodného kluka.“ Odpověděla jsem: „Když si vezmeš toho, koho pro tebe Bůh připravil, bude jistě hodný, bude tě milovat a budeš v manželství šťastná tak jako já s tatínkem.“ A mohla jsem to říci s opravdovou vděčností.

Možná, že jsi v podobné situaci, v jaké jsem byla já, možná je tvá situace úplně odlišná. Chtěla bych tě povzbudit k tomu, abys dokázala svá přání a touhy odevzdat cele Bohu. On naplní podle své vůle všechno, co v tvém životě naplnit zamýšlí. A věř, že On se nemýlí, ale chce pro tebe jen to nejlepší. A z celého srdce ti přeji to, co svým dcerám: aby Bůh poslal do tvého života muže, se kterým prožiješ „kus nebe na zemi“.

Tvá Iva